

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, Věznice Ostrov nad Ohří, se sídlem Vykmanov 22, Ostrov, proti žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v neposkytování léčebné výživy „dieta D2“ žalobci ode dne 13. 10. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 4. 2019, č. j. 57 A 172/2018 – 64,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Včasné podanou kasační stížností brojí žalobce, jako stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba ze dne 10. 12. 2018 na ochranu před nezákonným zásahem žalované (dále jen „vězeňská služba“).

[2] Stěžovatel považoval za nezákonný zásah postup žalované spočívající v neposkytování léčebné výživy označované jako „dieta D2“ počínaje dnem 13. 10. 2018. Stěžovatel byl dne 4. 9. 2017 hospitalizován ve Vězeňské nemocnici Brno. V rámci hospitalizace byl několikrát vyšetřen gastroenterologem, přičemž mu byla diagnostikována chronická vředová choroba a bylo započato s její léčbou. Ta spočívala mj. v poskytování léčebné výživy označované jako „dieta D2“. Stěžovatel byl gastroenterologem poučen o tom, že předmětná choroba nezdídky recidivuje, a proto musí stěžovatel každodenně a doživotně užívat zvolenou medikaci a požívat přiznanou léčebnou výživu „dieta D2“ (tj. vysokobílkovinová strava s každodenním zastoupením mléka a mléčných výrobků včetně tvarohových, libového masa, ovoce, vitamínových přípravků a „svačin“ tak, aby stěžovatel mohl jíst každé 3 až 4 hodiny). Stěžovatel tak měl po dobu výkonu trestu z rozhodnutí gastroenterologa jíst toliko stravu označenou „dieta D2“. Tato strava byla stěžovateli ve Věznici Ostrov nad Ohří poskytována až do 12. 10. 2018, kdy mu byla nahrazena stravou označenou jako „NS“, tedy „nedráždivá strava“.

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zdůraznil, že podle § 15 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „vyhláška“), platí, že „o přiznání léčebné výživy, jejím druhu a délce trvání rozhoduje ošetřující lékař.“ Z listin předložených žalovanou pak krajský soud zjistil, že postupovala v souladu

s aktuálním rozhodnutím ošetřujícího lékaře, a proto shledal žalobu nedůvodnou. Dodal, že subjektem, jemuž bylo svěřeno rozhodování o léčebném režimu stěžovatele (tedy i o léčebné výživě), je ve smyslu vyhlášky ošetřující lékař, přičemž žalovaná je jeho rozhodnutím plně vázána a nemůže se od něj nijak odchýlit. Pokud měl tedy stěžovatel za to, že ošetřující lékař učinil nesprávné rozhodnutí stran jeho léčebného režimu, měl se proti němu bránit jako pacient prostředky k tomu určenými právními normami, které regulují poskytování zdravotnických služeb, nikoliv žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované.

[4] Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V obecné rovině tedy namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozsudku, popřípadě v jiné vadě řízení před krajským soudem. V konkrétní rovině stěžovatel namítl, že rozhodnutí o přiznání diety D2 bylo zcela jistě na dobu neurčitou, tedy trvale. Krajský soud pochybil, pokud na posuzovanou věc aplikoval ustanovení § 15 vyhlášky, neboť ve stěžovatelově případě již bylo o přiznání léčebné výživy, jejím druhu a délce jejího poskytování rozhodnuto ošetřujícím vězeňským lékařem v Brně, a to na základě odborných vyšetření. Předmětné ustanovení navíc nepojednává o odnětí přiznané léčebné výživy. Stěžovatel tedy namítl, že lékař vězeňské služby v Ostrově nad Ohří nemohl o odebrání diety D2 rozhodnout, neboť tato dieta byla předtím specialistou (gastroenterologem) určena trvale. Žalovaná tudíž odebráním diety D2 postupovala v rozporu s původním rozhodnutím o trvalém určení této diety specializovaným lékařem. Krom toho stěžovatel namítá, že jej lékař vězeňské služby v Ostrově nad Ohří před rozhodnutím o odebrání diety vůbec nevyšetřil. Samotné rozhodnutí tohoto lékaře navíc není nijak dokladováno v rámci jakékoli aktuální lékařské zprávy nebo záznamu, když je deklarováno pouze v rámci „vyjádření“ tohoto lékaře.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s rozlišováním mezi rozhodnutím ošetřujícího lékaře a rozhodnutím vězeňské služby, jak je nastínil v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud. Pokud totiž žalovaná nerespektuje původní rozhodnutí ošetřujícího lékaře, musí jí takové pochybení být přičitatelné. Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, k čemuž obecně uvedl, že se krajský soud nedostatečně zabýval jeho žalobními námitkami, rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a neprovedl některé důkazní návrhy stěžovatele. Krajský soud měl k provedení důkazu vyžádat vyjádření zdravotnického zařízení brněnské věznice, konkrétně lékaře, který předtím rozhodl o trvalém přiznání diety D2 stěžovateli. Žalovaná neposkytla žádné aktuální důkazy, které by odůvodňovaly odebrání této diety. Pouhé vyjádření lékaře vězeňské služby v Ostrově nad Ohří je velmi povrchní a neopírá se o aktuální vyšetření stěžovatelova zdravotního stavu. Dále si měl krajský soud vyžádat výpis z Vězeňského informačního systému a podrobnější zdravotní dokumentaci stěžovatele a posoudit, zda byla předtím stěžovateli předmětná dieta skutečně předepsána trvale.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se s jejími důvody neztotožňuje a považuje napadený rozsudek za správný z hlediska skutkového i právního. Současně odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že na tomto setrvává. K tomuto přiložila vyjádření Odboru zdravotnické služby při Generálním ředitelství Vězeňské služby, z něhož se podává, že postup lékařů při odejmutí diety D2 nevybočuje z postupů *lege artis*, s čímž se žalovaná ztotožňuje.

[7] Druhý senát shledal kasační stížnost přípustnou a projednatelnou.

II. Právní názor druhého senátu

[8] Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti vyšel druhý senát z toho, že stěžovatel formuloval žalobní petit tak, že požadoval deklaraci nezákonnosti zásahu žalované a současně navrhol, aby krajský soud přikázal žalované obnovení stavu před započítáním popsání zásahu,

pokračování

tj. aby žalované uložil povinnost poskytovat stěžovateli doživotně léčebnou výživu D2. Podle názoru krajského soudu by přitom bylo možné stěžovateli petitornímu požadavku vyhovět právě a jen tehdy, poskytovala-li by žalovaná stěžovateli stravu, která by nekorespondovala s rozhodnutím ošetřujícího lékaře. Jelikož však bylo nesporné, že toto se v dané věci neudálo, postupoval krajský soud tak, že žalobu zamítl jako nedůvodnou. Zároveň krajský soud stěžovatele vyzval k hledání ochrany „*prostředky k tomu určenými právními normami, které regulují poskytování zdravotnických služeb*“, domníval-li se stěžovatel, že ošetřující vězeňský lékař učinil nesprávné rozhodnutí stran jeho léčebného režimu.

[9] Druhý senát se nejprve zabýval otázkou podstaty předmětné žaloby. Shledal přitom, že tuto krajský soud ne zcela vystihl. Stěžovatel totiž v žalobě nedovožoval nezákonný zásah žalované z nesouladu aktuálního rozhodnutí ošetřujícího vězeňského lékaře a změny vydávané stravy. O jejich souladu nebylo v této věci sporu. Podstatou stěžovatelova nesouhlasu byla naopak tvrzená neodbornost (nesprávnost) aktuálního rozhodnutí ošetřujícího vězeňského lékaře ve věci stěžovatelova dietního režimu. K tomu ale odůvodnění napadeného rozsudku poskytuje pouze vágní odkaz na „*právní normy, které regulují poskytování zdravotnických služeb*.“ Bližší argumentace k tomuto závěru krajského soudu v napadeném rozsudku chybí. Na druhou stranu, jakkoli shledává druhý senát tento závěr stručným, nedosahuje ještě intenzity způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž lze vyvodit právní názor krajského soudu, podle kterého se stěžovatel měl spíše nežli zásahovou žalobou proti žalované bránit stížností podle § 93 zákona o zdravotních službách; to ostatně vyplývá již z konstatování krajského soudu, že zásahová žaloba nemůže být úspěšná, pokud je vydávaná strava v souladu s rozhodnutím ošetřujícího vězeňského lékaře.

[10] Druhý senát výše uvedený právní názor krajského soudu nesdílí.

[11] Nelze zpochybnit, že Vězeňská služba České republiky vystupuje při výkonu některých práv a povinností jí svěřených právními předpisy v pozici správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a že se takto může dotknout veřejných subjektivních práv (zpravidla) fyzických a (hypoteticky) právnických osob ve smyslu § 2 téhož zákona, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 380/2017 – 28. Na podkladě konkrétních okolností posuzované věci proto musí následně spočívat posouzení, zda se naříkaný akt udál ve sféře veřejné správy a zda jím mohlo dojít k dotčení veřejného subjektivního práva fyzické nebo právnické osoby. Je třeba opětovně podotknout, že krajský soud v napadeném rozsudku o těchto otázkách nepojednal. Druhý senát se proto dále zabýval posouzením, zda neposkytování náležité léčebné výživy vězeňskou službou osobě ve výkonu trestu odnětí svobody je aktem, který se odehrává v oblasti veřejné správy, a zda se takový postup vězeňské služby mohl alespoň hypoteticky dotknout některého stěžovatelova veřejného subjektivního práva.

[12] Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Vězeňské službě“), vězeňská služba „*spravuje a střeží vazební vězňovny a vězňovny a odpovídá za dodržování zákonem stanovených podmínek výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody*“. Tento obecný zákonný úkol vězeňské služby považuje druhý senát za úkol v oblasti veřejné správy, neboť je zjevně uložen právním předpisem koncipovaným na základě veřejnoprávní metody právní regulace, dále lze tento úkol jen stěží považovat za projev soukromoprávního zájmu státu, a ve fázi faktické realizace výkonu trestu odnětí svobody se rovněž nejedná o věc spadající do pravomoci soudů v trestním řízení soudním. Citované ustanovení odkazuje na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VTOS“), přičemž ten ve svém § 2 odst. 2 mj. uvádí jako jednu z hlavních zásad výkonu trestu odnětí svobody, že „*[s] odsouzenými ve výkonu trestu se musí jednat tak, aby bylo*

zachováno jejich zdraví“. To je reflektováno i v § 16 odst. 1 větě první téhož zákona, který stanoví, že „[o]dsouzeným se poskytuje pravidelná strava za podmínky a v hodnotách, které odpovídají požadavku udržení zdraví a přibližují k jeho zdravotnímu stavu, věku a obtížnosti vykonávané práce (zvýraznění doplněno NSS)“. Předmětné ustanovení je přitom systematicky zařazeno pod část první, hlavu druhou zákona o VTOS, nazvanou „Práva odsouzených“. Druhý senát je tedy s přihlédnutím k předestřené právní úpravě toho názoru, že osoba ve výkonu trestu odnětí svobody má veřejné subjektivní právo na to, aby jí v souladu s § 16 odst. 1 zákona o VTOS byla poskytována mj. i strava, která bude co možná nejvhodnější pro předejití recidivy jejího gastroenterologického onemocnění.

[13] Druhý senát si je vědom, že podle § 16 odst. 6 zákona o VTOS má odsouzený „právo na zdravotní služby v rozsahu a za podmínky stanovených zvláštním právním předpisem s přihlédnutím k omezením vyplývajícím z účelu trestu (zvýraznění doplněno NSS)“, a nepopírá, že citované zákonné ustanovení pracuje s pojmem „zdravotní služby“ ve smyslu zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách). Je ovšem třeba rozlišit mezi zákonnou povinností vězeňské služby poskytovat osobě ve výkonu trestu stravu odpovídající požadavkům dle § 16 odst. 1 zákona o VTOS na straně jedné a povinností poskytovat zdravotní služby zakotvenou v § 16 odst. 6 téhož zákona na straně druhé. Ustanovení § 2 odst. 2 a § 16 odst. 1 zákona o VTOS jdou totiž nad rámec běžného poskytování zdravotních služeb, které nadto v prostředí výkonu trestu odnětí svobody ani nepředstavují těžiště činnosti vězeňské služby, nýbrž spíše doplněk činnosti běžných poskytovatelů zdravotních služeb.

[14] Druhý senát proto zastal názor, že v nyní řešené věci bylo poskytnutí zdravotní služby v podobě diagnostiky stěžovatelova zdravotního stavu a předepsání stravy typu „NS“ toliko předběžným (byť odbornou způsobilost vyžadujícím) úkonem pro následné faktické poskytování stravy podle § 16 odst. 1 zákona o VTOS. V případě jiných poskytovatelů zdravotních služeb tomu tak nicméně nebývá a tehdy právní vztah mezi pacientem a poskytovatelem zdravotní služby, zejména pak odpovědnostní aspekt takového vztahu, spočívá převážně v rovině soukromoprávní. Naproti tomu v případě poskytování zdravotních služeb pacientům v postavení osob omezených na osobní svobodě (nejen tedy osob ve výkonu trestu odnětí svobody, ale např. i zajištěných cizinců) se jedná o vztah založený nezbytností plynoucí z tohoto omezení, nikoli však svobodnou volbou pacienta co do zdravotnického zařízení a jeho poskytovatele.

[15] S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem nyní posuzované věci lze konstatovat, že pokud by stěžovatel býval nebyl omezen na osobní svobodě, a tedy by se na něj nevztahovalo ustanovení § 29 odst. 2 písm. e) zákona o zdravotních službách, podle kterého nemá právo na volbu poskytovatele a zdravotnického zařízení, pak by jistě bylo zcela na jeho vůli rozhodnout se ohledně skladby svého každodenního jídelníčku, stejně jako ohledně vyhledání služeb jiného lékaře (např. právě specialisty v oboru gastroenterologie) za účelem provedení oponentní diagnózy a stanovení dietních doporučení. Otázka skladby stravy stěžovatele by tak byla jeho svobodnou volbou, rozhodování o ní by nepříslušelo orgánu veřejné moci. V takovém případě by druhý senát považoval za zcela legitimní odkázat stěžovatele na procesní nástroj zakotvený v § 93 a násl. zákona o zdravotních službách, tj. stížnost proti postupu poskytovatele při poskytování zdravotních služeb nebo proti činnostem souvisejícím se zdravotními službami. Stěžovatel by totiž nemusel hledat urychleně ochranu před oktrojovaným stavem.

[16] V případě osoby ve výkonu trestu odnětí svobody však podle druhého senátu není stížnost podle § 93 zákona o zdravotních službách účinným prostředkem ochrany před porušením povinnosti vězeňské služby plynoucí z § 16 odst. 1 zákona o VTOS. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že se jedná o institut srovnatelný se stížností podle § 175

pokračování

správního řádu, a v řízení o něm se nerozhoduje o právech a povinnostech pacienta. Především lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014 – 47, v němž druhý senát zastal názor, že „[u]platnění stížnosti dle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách lze tedy připodobnit k pouhému podnětu, přičemž jeho možný důsledek (uložení nápravných opatření, resp. podání podnětu příslušnému orgánu) závisí na posouzení tohoto podání správním orgánem a stěžovatel tak nemá právní nárok na jeho kladné vyřízení. K zásahu do subjektivních práv stěžovatele samotným vyřízením jeho stížnosti dojít nemohlo, neboť nesvědčí-li stěžovateli veřejné subjektivní právo na provedení určitého opatření nebo na zahájení určitého řízení, nemůže být dotčen ani sdělením, že správní orgán pro takový postup neshledal důvody. (...) Pokud se stěžovatel domnívá, že jednáním poskytovatele zdravotních služeb utrpěl újmu, může se (za předpokladu dodržení zákonných podmínek) případně náhrady materiální i nemateriální újmy domáhat cestou civilní žaloby. Vyslovení porušení práva, resp. poskytnutí satisfakce, jež stěžovatel mylně považoval za konkrétní příklad změny jeho hmotněprávní situace v souvislosti s napadeným přípisem žalovaného, je ostatně institutem pro civilní právo typickým.“ Jelikož tedy využití stížnosti dle § 93 zákona o zdravotních službách není Nejvyšším správním soudem považováno za cestu k otevření možnosti následného přezkumu ve správním soudnictví, a druhý senát má za to, že věc spadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví, jeví se žaloba na ochranu před nezákonným zásahem (projednávaná podle § 56 odst. 3 s. ř. s. v přednostním režimu) jako vhodný procesní prostředek ochrany stěžovatelova veřejného subjektivního práva. Nadto je třeba zdůraznit, že cesta civilní žaloby, jak citováno výše, se na rozdíl od tehdy posuzované věci nyní nejeví být efektivní, když nyní jde o případ výkonu veřejné moci a zároveň o poskytnutí ochrany před trvajícím zásahem (tedy primárně záporní a nikoli satisfakční povaha žaloby).

III. Prejudikatura Nejvyššího správního soudu

[17] Výše předestřený názor druhého senátu, byť není zcela vyčerpávající (např. v otázce nastínění směru, jakým by se krajský soud měl při posouzení důvodnosti zásahové žaloby ubírat), nicméně koliduje s právním názorem, jež zaujal čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2015, č. j. 4 Azs 256/2014 – 29. Zde žaloba na ochranu před nezákonným zásahem směřovala proti žalovanému „Zdravotnickému zařízení Ministerstva vnitra“, přičemž žalobce byl v pozici žadatele o mezinárodní ochranu zajištěného v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce za zásah označil neschválení operace břišní kýly žalovaným, resp. nezajištění takové operace v „brzké době“ v souladu s doporučením nemocniční lékařky. Žalovaný se bránil argumentem, že při poskytování zdravotních služeb nevystupuje v pozici správního orgánu a nemůže zasáhnout do veřejného subjektivního práva žalobce. Rovněž namítl, že jeho ošetřující lékař neshledal akutní operační zákrok nutným. Městský soud v Praze zásahovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nedostatek podmínky řízení v podobě pasivní legitimace žalovaného. Nejvyšší správní soud následně ke kasační stížnosti žalobce předmětné usnesení Městského soudu v Praze zrušil a žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. V odůvodnění rozsudku přitom uvedl, že „pro posouzení věci nepovažuje za podstatné, jestli byl stěžovatel v době, kdy požadoval provedení lékařského zákroku, omezen na svobodě v důsledku rozhodnutí orgánu veřejné moci, jež by bylo po splnění příslušných podmínek přezkoumatelné správními soudy, ale v souladu s názorem městského soudu vnímá jako stěžejní to, že se stěžovatel domáhá soudní ochrany před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., jež spatřuje v neposkytnutí adekvátní zdravotní péče.“ K tomu konstatoval, že „[p]okud by totiž Nejvyšší správní soud akceptoval názor stěžovatele, že jakákoli činnost státních orgánů vůči osobě, která je na základě zákona rozhodnutím příslušného orgánu omezena na svobodě, je výkonem veřejné moci, vůči které by se mohla bránit žalobou dle s. ř. s., vedlo by to ke zcela absurdním závěrům, kdy by správní soudy např. musely přezkoumávat i lékařem zvolený způsob léčby, výběr léků, ale i jiné běžné soukromoprávní vztahy. Určujícím je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu to, čemu se žalobce podanou žalobou brání, čeho chce dosáhnout, nikoli to, zda je omezen na svobodě“ (zvýraznění doplněno). Podle čtvrtého senátu se tak „[p]řezkum toho, zda bude osobě poskytnuta zdravotní péče a v jakém rozsahu (...), zjevně vymyká z přezkoumné pravomoci správních soudů, neboť posuzování zdravotního stavu, stanovování

léčebných diagnóz a určování způsobů léčení nepředstavuje výkon veřejné moci a nejedná se tudíž o veřejnou správu, ale o otázku ryze odbornou, medicínskou, závislou na odborných znalostech poskytovatele zdravotní péče. Předmětem činnosti žalovaného zdravotnického zařízení je poskytování zdravotnické péče fyzickým osobám, přičemž v rámci této kompetence činil úkon, který stěžovatel pokládá za nezákonný zásah. Žalovaný jej však nečinil jako správní orgán a v žádném případě jej nečinil (nerozhodoval) na úseku veřejné správy. Skutečnost, že poskytování zdravotních služeb je regulováno veřejným právem, ještě neznamená, že se jedná mezi pacientem a zdravotním zařízením o veřejnoprávní vztah a že se poskytovatel zdravotních služeb tímto stává orgánem veřejné moci. Závěr městského soudu o tom, že žalovaný není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a že nemůže být proto pasivně legitimován v tomto řízení, což brání tomu, aby žaloba byla věcně projednána, je tudíž správný.“

IV. Závěr

[18] Druhý senát se s výše citovanými závěry čtvrtého senátu neztotožňuje, neboť považuje okolnost omezení osobní svobody člověka a s tím spojené „svěření“ péče o jeho základní životní potřeby (jako je strava) a zachování jeho života a zdraví správnímu orgánu za rozhodující. Jak bylo vyloženo výše, správní orgán zde vůči osobě omezené na svobodě vystupuje v pozici vrchnostenské a rozhoduje o jeho právech a povinnostech na základě zákonného zmocnění, což platí stejně pro případy osob ve výkonu trestu odnětí svobody jako pro cizince umístěné v zařízení pro zajištění cizinců. Druhý senát se domnívá, že v reálném životě prakticky nehrozí, aby osoby na svobodě neomezené čelily situacím obdobným té, v níž se ocitl stěžovatel. Hypoteticky by ale v takovém případě vskutku byla dána pravomoc soudů v občanském soudním řízení, neboť by zde absentoval prvek výkonu veřejné moci. Naproti tomu ovšem osoby s omezením svobody jsou v důsledku tohoto omezení na správní orgán odkázány, a mají mít možnost bránit se proti jejich postupům cestou žaloby podle § 82 s. ř. s.

[19] Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá než konstatovat, že druhý senát dospěl při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a proto nezbylo, než v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupit věc k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Filip Dienstbier, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Petr Mikeš, JUDr. Barbara Pořízková, JUDr. Aleš Roztočil a JUDr. Karel Šimka. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou účastníci podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu